



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatæ Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

Caput X. De Sacerdotio Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

CONTROVERSIA II.

Utrum Christus dici possit Vnus, an Plures, Vnum, an Plura.

Durandus docuit, non posse rectè dici, *Christus est Vnum*: sed debere dici: *Christus est Vnus*. Verùm ipse Christus dixit: *Ego & Pater Vnum sumus*: S. Bonaventura videtur sensisse, Christum posse dici *Plura*, neutraliter, non verò *Plures*. dicit enim, Christum esse aliud de Matre, & aliud de Patre, non tamen alium & alium.

384. Dicendum est 1. Christum nec posse dici *Plures*, nec *Duos*. Ratio est, quia Pluralitas masculinè prolata cadit supra Personas: atqui in Christo non est pluralitas Personarum: ergo non potest dici: *Plures*.

Dicendum 2. Neque posse Christum neutraliter dici: *Plura*; aut *Duo*. Ratio est, quia licet neutrale cadat supra Naturam, & in Christo sint duæ naturæ, cadit tamen simul etiam supra

Personalitates, & ideo plus requiritur ad verendam pluralitatem neutraliter, quam masculinè prolatam. Quia ad hoc quod est; esse plures requiritur illa non esse vnum: atqui vñ est vnum, idemque suppositum, etiam si sint duæ naturæ, simpliciter est vnum, quia naturæ illæ conveniunt in vnum, & physicè conjunguntur in vno supposito, vt faciant vnum: quæ autem simpliciter & absolute dicuntur & sunt vnum, non possunt rectè simpliciter & absolute dici plura, vnum enim & plura opponuntur.

DICES. Aliqui SS. PP. dixerunt, Christum esse aliud & aliud: sed hoc idem est, ac dici plura. 2. Ex mente S. Thomæ, Sanctos Patres non fuisse locutos secundum proprietatem sermonis, sed ad hominem ita locutos esse como Euthychianos, qui negabant dualitatem naturæ: hæc autem simpliciter non sufficit, vt Christus dicatur propriè aliud & aliud, sicut etiam Christus non dicitur Humanitas & Divinitas, sed Deus & Homo.

CAPVT X.

DE SACERDOTIO CHRISTI.

CONTROVERSIA I.

Secundum quam Naturam Christus sit Mediator & Sacerdos.

Christum esse Mediatorem, habetur in SS. Litteris ad Gal. 3. & alibi. Diversimodè autem hoc à SS. PP. intelligitur. Primò, quatenus in Christo copulantur duæ Naturæ, vt sit vna Persona. Sed hic sensus est minùs proprius: sic enim Christus rectius diceretur Medius inter Deum & Hominem, quàm Mediator. Alio igitur sensu Mediator est nomen Officij, prout etiam hodie dicuntur Mediatores illi, qui ad Pacificationes Principum adhibentur.

Officium Mediatoris tribus modis exerceri potest ac solet; vt observavit Vasquez. Primò enim accipitur pro Iudice seu arbitro dijudicante causas partium. Et in hoc sensu ratio Mediatoris non convenit Christo in omni rigore. Arbitri enim consensu partium constituuntur: Christus non est constitutus nisi à Patre: arbitri iudicant secundum merita causæ, & reum condemnant: Christus cum hominem condemnare deberet, in se reatum expiandum suscepit. Secundò Officium Mediatoris idem est quod Proxenetæ, qui inter partes desert ab vna ad alteram pacta & conventiones, quo sensu Moyses de seipso

dicit Deutr. 5. *Ego sequester & mediator fui inter Dominum & vos in tempore illo, vt annuntiares vobis verba ejus.* & de eodem dicitur ad Galat. 3. *Datus est lex per Angelos in manu Mediatoris, quo sensu dicitur Christus Mediator Malach. 3. & Angelus (hoc est nuntius) Testamenti.* Eodem sensu Chrysostomus dicit, Christum Mediatorem factum esse, quia sermones detulit, & attulit ea quæ à Patre mittebantur perferens ad nos.

Tertiò dicitur esse Mediator, qui pro vna parte apud alteram preces interponit, & supplicando conciliare nititur, vel denique etiam interficit pro culpa alterius; & hoc sensu clarum est, Christum esse Mediatorem, diciturque Mediator Novi Testamenti ad Hebr. 12.

385. Quæritur 1. Secundum quam Naturam Christus exercuerit officium Mediatoris & sacerdotis. Primus error fuit Calvinii, asserentis, secundum veramque Naturam, tam divinam quàm humanam, hoc officium Christo convenisse, & ab eo exercitum fuisse. ita docuit in duabus epistolis datis ad Polonos, & Petrus Martyr ejusdem affectu itidem in duabus epist. ad eosdem Polonos.

Secundus

Secundus error est Stancarianorum, qui docuerunt, humanam naturam ita fuisse adequatum principium mediationis, ut opera Christi nullam dignitatem acceperint à Divinitate, neque hanc aliter concurrisse, quam tribuendo vires humanæ naturæ, sustinendo graves dolores passionis. Catholica veritas est, opera Christi fuisse quidem dignificata à Verbo (quod suprà declaratum est) sed solam naturam humanam fuisse Principium vitæ illarum operationum, per quas Christus officium Mediatoris & Sacerdotis exercuit; & hoc sensu secundum solam naturam humanam fuisse mediatorem: vel clariùs. Operationes Mediatoris fuerunt solæ operationes humanæ, & nulla operatio divina, quæ talis. Colligitur ex 1. ad Timoth. 2. *Unus Deus, Unus Mediator Dei & hominum homo Christus Jesus.* ubi Apostolus per vnum Deum totam Trinitatem intelligit. Ratio est clara: nam mediator quæ talis debet distinguere ab illis inter quos exercet officium Mediatoris: atqui secundum suam naturam humanam distinguitur à Deo & peccatore, inter quos exercebat officium mediatoris: ergo solius naturæ humanæ operationes sunt operationes Mediatoris quæ talis.

Confirmatur 1. Sacerdos debet offerre Deo sacrificium: sed offerens debet inferior esse illo cui offert sacrificium: ergo & Sacerdos; sed Christus per easdem operationes fuit Mediator & Sacerdos; ergo solæ illæ operationes sunt propriæ Mediatoris, quæ procedunt à Natura inferiore, id est humana.

Confirmatur. 2. Christus fuit Mediator per opera satisfactoria & meritoria: atqui operationes divinæ non possunt esse tales, bene autem operationes humanæ: ergo, &c.

386. Obijcit Calvinus 1. Et arguitur ex illis Christi verbis: *Ego pono animam meam.* quæ verba vult esse intelligenda de Deo, quasi dixisset: *Ego quæ Deus pono animam.* quia solius Dei erat eam ponere, & pro libitu resumere. Verum Calvinus vel non legit, vel dissimulavit ea quæ statim adduntur: *Propterea diligit me Pater, quia ego pono animam meam.* atqui Verbum non diligitur à Patre, propterea quod quæ Deus posuerit animam, itaque licet Verbum dicatur posuisse animam per denominationem suppositi, hoc tamen factum est per actum Voluntatis procedentem ab Humanitate, & liberè acceptantem mortem, ut suprà declaratum est: sicut etiam eadem humanitas ex potestate sibi facta à Verbo, eam reassumpsit per unionem cum corpore. Itaque Scripturæ testimonia quæ affert Calvinus, intelliguntur & tribuuntur Verbo per Communicationem Idiomatum. Aliqua etiam intelligenda sunt de Virtute meritoria, non de physica principali. quo sensu dicitur Christus dare Spiritum S. renouare corda, &c.

387. Obijcit Calvinus 2. SS. PP. docent, quod Christus fuerit mediator per operationes theandricas, seu Dei viriles: atqui hæc sunt operationes utriusque Naturæ, divinæ scilicet & humanæ, ergo &c. 32. Patres per operationes Dei

viriles intellexisse operationes Naturæ humanæ Deificatæ, & deificatæ à Deitate participata per physicam unionem: propter quam communicationem dicuntur & denominantur operationes Verbi, & Dei per communicationem idiomatum.

DICES 1. In Concilio Lateranensi sub Martino I. definitum est, Theandricam operationem in Christo non esse vnam tantum, sed duas operationes, alteram divinam & alteram humanam. 32. Sensus illius definitionis colligi ex Scopo illius, qui fuit, damnare errorem Monothelitarum, docentium operationem Theandricam esse tantum divinam, nempe Decretum divinæ voluntatis: vult ergo illa definitio, præter & ultra illud decretum, requiri etiam operationem naturæ & voluntatis humanæ, quæ Christus miracula est operatus, ad quæ quidem requirebatur Decretum Dei, sed voluntas humana ultimò determinavit divinam, cujus erat instrumentum animarum & rationale.

DICES 2. De ratione Sacerdotis est, mactare hostiam, quæ in sacrificium offertur: atqui Christus fuit hostia, nec tamen seipsum occidit: ergo non fuit Sacerdos. 32. Ad rationem Sacerdotis sufficere, ut moraliter hostiam mactet, hoc autem fecit Christus offerendo se sponte ad mortem.

DICES 3. Si hoc sufficit ad rationem Sacerdotis, tunc etiam Martyres, qui se sponte offerunt ad necem, erunt Sacerdotes & Victima. 32. Negando sequelam; deficiunt enim à ratione Sacerdotis ex alio capite, quia non sunt constituti publicâ auctoritate ad talem Religionis cultum Deo exhibendum, pro testificatione supremi Dominij in hominis vitam. Christus autem fuit à Patre sic constitutus, & etiam in hostiam electus ad Hebr. 5. *Omnis Pontifex ex hominibus assumptus pro hominibus constituitur; neque quisquam sibi sumit honorem, sed qui vocatur tanquam Aaron.* ad Ephes. 5. *Tradidit semetipsum pro nobis oblationem & hostiam.*

CONTROVERSIA II.

Quis fuerit Effectus Sacrificij à Christo oblato.

Principalis effectus hujus cruenti sacrificij, est, satisfactio & expiatio omnium peccatorum, pro quibus applicabitur, eo modo, & ijs medijs, quæ Christus Dominus instituit in sua Ecclesia. Et hæc est illa prærogativa, quæ hoc sacrificium superat omnia sacrificia antiquæ legis, distributive & collectivè sumpta, prout testatur S. Paulus ad Hebr. 10. *Imbram habens lex futurorum bonorum, non ipsam imaginem rerum per singulos annos eisdem ipsis hostijs quas offerunt indefinenter, nunquam potest accedentes perfectos facere, alioquin cessassent offerri, ideo quod nullam haberent ultra conscientiam peccati cultores semel mundati; sed in ipsis commemoratio peccatorum per singulos annos fit: impossibile enim est san-*

guine taurorum & hircorum auferri peccata, &c. Et
omnis quidem Sacerdos preſto eſt quotidie miniſtrans,
& eaſdem ſæpe offerens hoſias, quæ nunquam poſſunt
auferre peccata. hic autem vnam pro peccatis offerens
hoſiam in ſempiternum, ſedet in dextera Dei, &c.
vnâ enim oblatione conſummaruit in ſempiternum ſancti-
ficatos. Hæc S. Paulus.

Ex quibus verbis non nulla nascitur difficul-
tas contra Sacrificium incurrentum, quod in Eccle-
sia quotidie offertur pro peccatis de novo com-
missis, sicut in antiqua lege repetebantur Sacrifi-
cia pro peccatis de novo commissis. Non appa-
reret ergo, quomodo sacrificium incurrentum consum-
maverit in eternum sanctificationem omnium
hominum, ut asserit Apostolus, si sacrificia in-
currenta quotidie repetenda sunt: aut, si consum-
mavit, quomodo hæc recte repetantur, & quo-
modo subsistat discrimen inter sacrificia antiquæ
legis, & hoc incurrentum sacrificium quoad hoc,
quod illa debebant repeti propter peccata de novo
commissa, non item sacrificium Christi.

388. R. Discrimen in hoc consistere, quod Sacrificium cruentum fuerit sufficiens expiatio pro omnibus peccatis quantum est ex parte sacrificij, ita tamen ut per Sacramenta & Sacrificium incruentum sapius repetendum, applicaretur virtus illius; & sic ipsum sacrificium cruentum non habet opus repetitione: hoc autem nulli sacrificio antiquæ legis conveniebat, quia singula pro particularibus delictis offerebantur, & nullum habuit virtutem universalem applicabilem per alia sacrificia commemorati va illius, & ejusdem hostiæ oblativæ, sicut sunt sacrificia incruenta Christi.

389. Ad pleniorē tamen intelligentiam illius loci, duo valde notanda inculcat Vafquez, primum est circa illa Pauli verba: *nullam* *aliam* *habere* *conscientiam* *peccati*. [nullam, inquit, habere conscientiam peccati, hoc loco apud Paulum non est idem, quod, actu remissum esse peccatum quacunque viâ: nam sæpe offerentes sacrificia in antiqua lege manebant hoc modo sine conscientia peccati, cò quòd existimarent, sibi peccata esse remissa; & contra in nova lege non cessat conscientia peccati per sacrificium cruentum. Est ergo hoc loco, conscientiam peccatorum non habere, idem quod habere meritum & pretium sufficiens redemptionis ad obtinendam gratiam amissam.]

Alterum notatu dignum est, repetitionem Sacrificiorum in antiqua lege, non fuisse primario institutam, quod esset actus Religionis, sed quia in nullo illorum inveniatur universale illud meritum & pretium condignum pro peccatorum remissione & gratia obtinenda, siquidem offerentes manebant cum conscientia peccati, hoc est sine illo remedio generali. Iussit ergo Deus illa toties repeti, ut illi populo indicaret, in nullo illorum inveniri remedium illud, quo totum genus humanum indigebat. Hinc oblato sacrificio cruento Christi, cessare debebant illa animalium sacrificia, quae tamen non debuissent cessare,

si præcisè fuissent instituta, ut essent cultus Dei
& actus Religionis.

390. Quæritur, vtrum Christo propter suum sacrificium in ratione sacrificij. *De ratione sacrificij*: nam quatenus habet rationem orationis aut meriti, certum est illi profuisse, inde conlecutus est suam gloriam, & nominis exaltationem. In ratione autem sacrificij non profuerit, potest esse aliqua quæstio: ad quam breviter; 32. Non profuisse quoad præcipuum & primarium effectum Sacrificij propter quem est institutum, nempe placationis & reconciliationis, hoc sensu locutum est Concilium Alexandrinum in sua epistola, quæ est decima apud Cyrillum. [Si quis, inquit, Christum etiam pro seculo non magis pro nobis obtulisse dicit (non enim) posuit habuit oblatione, qui peccatum nostrum anathema sit] Et in epist. ad Nestorium (non obprobrem si quis dixerit, non pro nobis sed pro ipsius obtulisse, sed simul etiam pro seculo, de impietatis crimen vitare nulla ratione potest). constat enim nihil vnquam deliquisse, nec ullumquam peccatum designasse: quæ iugiter obprobret oblatione, cum peccatum, cuius hostia quæ meritoque offertur, nullum admittit?

CONTROVERSIA III

Quo sensu Christus sit & dicatur Sacerdos in æternum.

391. **P**rima Interpretatio est, quod Sacerdotium Christi non sit æternum in se, sed tantum in effectu qui per illud obtentus est. Quæ interpretatio tanquam insufficiens communiter obicitur, præsertim quòd eam etiam amplectantur heretici, vt negent sacrificium Missæ.

Secunda Interpretatio est quoniam Tolo-
gorum, Sacerdotium Christi non dici aeternum
intelligendo de æternitate physice sumptum
sumpta pro duratione vsque ad finem mundi, et
usque durabit Sacrificium inuentum habet.
Huic tamen interpretationi obstat videtur
ad Hebr. 7. vbi de Christo Sacerdote dicitur:
autem eo quod maneat in æternum, sempermanens
Sacerdotium, vnde & saluare in perpetuum pos-
sidentes per semetipsam ad Deum, semper
repellendum pro nobis: quibus verbis æternitas
sacerdotij inferitur ex æternitate ipsius durationis
sistentia Christi.

Tertia Interpretatio est, & supponitur
torem Sacerdotij non requirere perpetuitatem
crificij, adeoque etiam Sacrificia cellibus
extremum Judicii diem, adhuc tamen dantes
Christo ratio Sacerdotij, nempe quia Christi
ratione Sacerdotis constituitur per Vocationem
politaticam, per quam vnctus & diuinitas vn-
ctus est, vt supra dictum. hac autem vnctio
rabit in aeternum: ergo & Sacerdotium, & Sa-
potestas sacrificandi substantialis, non accedens

ria, qualis convenit alijs Sacerdotibus. Itaque sicut Christus ratione unionis hypostaticæ redditur Substantialiter dignus qui sit caput Ecclesiæ, & populi Deo specialiter grati, ita etiam per eandem unionem habet substantialem potestatem offerendi sacrificium: quæ potestas manet æternum, licet actus ipsius non sit semper exercendus, quia cessat finis illius. Hæc est reipsa interpretatio Vasquezij, qui eam confirmat ex Cyrillo lib. posteriori de recta fide ad Reginas, ubi declarat differentiam inter Aaron & Christum his verbis. [Assumitur quidem sicut & Aaron, sed non æquali modo; nam ille inungitur ad ministerium, & erat servus: at ille tanquam Filius vocatus secundum ordinem Melchisedech ministrat Patri. Ministerij autem modum divinus Paulus sic enarrat scribens de Christo ad Hebr. 7. *Qui non secundum legem carnalis mandati factus est, sed secundum virtutem indissolubilis vite.*] Idem tradit Elias Cretenlis. [Christus, inquit, vocatus est propterea, quod Humanitatem Deitati junxerit, atque etiam ut Rex & Sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech. Denique clarissimis verbis S. Damascenus, quæ brevitas grati non refert, sed videri possunt apud eundem auctorem.

392. Caterum negare non possum, secundæ Interpretationi plurimum favere Concilium Tridentinum sess. 22. c. 1. cujus hæc verba sunt. [Quia tamen per mortem Sacerdotium ejus extinguendum non erat, in cæna novissima, quâ nocte tradebatur, ut dilectæ Sponsæ suæ visibilem relinqueret Sacrificium, quo cruentum illud representaretur, Sacerdotem secundum ordinem Melchisedech se in æternum declarans, corpus & sanguinem suum sub speciebus panis & vini Deo Patri obtulit, Successoribus, ut offerrent, præcepit.] Neque mihi satisfaciunt Responsiones P. Vasquez. Illud autem quod secundæ huic interpretationi diximus objici posse, facile solvitur. Nempe ex eo quod Christus maneat in æternum, rectè intulit S. Paulus, Christum habere sempiternum, hoc est, indefinitum Sacerdotium, durans tamdiu, quamdiu opus & locus erit Sacrificio, quod nulli alteri Sacerdoti applicari potest.

CONTROVERSIA IV.

An Christus fuerit Sacerdos secundum ordinem Melchisedech.

Christum non fuisse Sacerdotem Leviticum seu ex Tribu Levi, ex qua sola constituebantur Sacerdotes in antiqua lege, constat ex S. Paulo ad Hebr. 7. In quo enim hæc dicuntur, de alia tribu est, de qua nullus altari præsto est; manifestum est enim, quod ex Juda ortus sit Dominus noster, in qua tribu nihil de Sacerdotibus Moyses locutus est. Porro Christus Dominus ps. 109. dicitur Sacerdos secundum ordinem Melchisedech, ut exponit S. Paulus ad Hebr. 5. & 7. Supponendum autem

est, Melchisedech fuisse verum Sacerdotem, ut habet certa sententia, tametsi non fuerit ceremonijs Mosaicis in Sacerdotem electus, qualiter scilicet Sacerdotium ab Aarone initium sumpsit. Sed quia Rex erat, poterat hac auctoritate tanquam publicâ seipsum Sacerdotem constituere.

393. Quæstio autem est, in quonam fuerit potissimum Sacerdotium Christi assimilatum Sacerdotio Melchisedech. Et imprimis fuit assimilatum in eo, quod sicut Melchisedech fuit Sacerdos sine Patre, sine Matre, & sine Genealogia, hoc est, sicut ipse nec ab alijs hæreditariâ successione Sacerdotium accepit, nec hæreditariâ successione illud posteris reliquit, ita nec Christus. Nam moderni Sacerdotes non sunt successores Christi in officio, sed tantum in exercitio: in Officio autem sunt Vicarij illius. Deinde assimilabatur in eo, quod sicut Sacerdotium Melchisedech fuit præstantius Aaronico & Levitico, ita & Sacerdotium Christi. Verum cum hæreticis lis est, an Sacerdotium Christi fuerit etiam assimilatum Sacerdotio Melchisedech in re oblata, hoc est, in oblatione Panis & Vini, quod hæretici negant.

Sancti Patres, quos Catholici DD. sequuntur, unanimi consensu affirmant, idque colligunt satis clarè ex Gen. 14. At verò Melchisedech Rex Salem, proferens panem & vinum, erat enim Sacerdos Dei altissimi, benedixit ei. Ex quibus verbis colligitur intentum multipliciter. Primò, quia pro causali, quare produxerit panem & vinum, ponitur: quod fuerit Sacerdos altissimi. Secundò, quia non est credibile, quod panem & vinum obtulerit Abrahamo, præcisè ut cum suis militibus reficeretur, cum jam fuerint antè refecti. Abraham enim nihil voluit accipere in compensationem præstiti obsequij, exceptis cibarijs quæ jam comederant ejus milites. Tertio. Quia si Melchisedech non nisi ad refectionem voluisset offerre panem & vinum, profectò non propriâ manu obtulisset, cum hoc Regem non deceret, sed obtulisset per suos famulos. Scriptura autem satis clarè indicat, obtulisse proprijs manibus. Quartò, quia dum dicitur panem & vinum benedixisse, videtur significari, quod consecraverit in sacrificium, præsertim cum nusquam alibi fiat Mentio alterius sacrificij ab ipso oblato.

394. Quæres: Cur ergo Paulus comparans Sacerdotium Christi cum Sacerdotio Melchisedech, nullam fecit mentionem hujus similitudinis in offerendo pane & vino? R. 1. quia ibi volebat solum ostendere excellentiam Christi supra Sacerdotium Leviticum, per comparisonem cum Melchisedech quoad ea, quibus Melchisedech excelebat: inter hæc autem non erat oblatio panis & vini. R. 2. Imò S. Paulus non obscure insinuaverat prius cap. 5. se aliqua prætermisurum in explicatione Sacerdotij Christi, dum dicit: de quo grandis nobis est sermo, & ininterpretabilis ad dicendum. In quæ verba S. Hieronymus sic commentatur. Non quia Apostolus non potuerit illud interpretari, sed quia illius tempo-

ris non fuerit: Hebræis enim, id est Judæis persuadebat, non jam fidelibus quibus passim proderet Sacramentum. Itaque Apostolus noluit illis tunc aperire altissimum hoc Mysterium Altaris, quia ad eorum conversionem nec expediebat, nec erat necessarium: unde eodem cap. 5. dixerat, *Et facti estis quibus lacte opus sit, non solido cibo.*

Obijciunt hæretici. Oblatio panis & vini non fuit specialis & propria Sacerdotij Melchisedech, quia etiam Levitici Sacerdotes leguntur panem & vinum obtulisse: ergo Sacerdotium Christi non rectè per hoc assimilatur specialiter Sacerdotio Melchisedech. R. Levitici Sacerdotes obtulerunt quidem panem in sacrificio, sed sine vino; vinum etiam offerebant, sed sine pane, & tanquam condimentum hostiæ cruentæ quam tunc maciârunt, & ideo eorum oblatio non fuit figura Sacrificij Christi, sicut erat oblatio Melchisedech.

CONTROVERSIA V.

Quale Ius & Dominium habuerit Christus Dominus.

Non est quæstio de Dominio Jurisdictionis Spiritualis, vi cuius tulit Leges in ordine ad finem supernaturalem, v. g. circa Vsum Sacramentorum. Hujus Vsum Vicarium habet summum Pontificem. Quæstio igitur est de Dominio Temporalis & Regimine Politico.

395. Dicendum est 1. contra Marsilium Patavinum, & Joannem de Janduno, quorum sententiam damnavit Jo. 22. Christum non fuisse subditum seu subjectum Regibus & Principibus

terrenis. Probat. Nam Matth. 17. ipse Christus affirmat Petro, se liberum esse à tributo, quod tamen solvere voluit ad cavendum scandalum.

Dicendum 2. Quando Christus in Scriptis S. dicitur Rex Judæorum, Rex Israël &c. non intelligendus de Regno temporali, quia illi jure successionis accepisset, ut volebat Ammonius, sed de Regno Spiritualis. Probat. Quia successio Regum ex stirpe David finem accipit in Jechonia. Deinde Christus non descendit ex David per Salomonem, sed per Nathan, per quem ex familia David descendit Beatissima Virgo

396. Dicendum 3. Esti admodum probabilis sit plurium DD. opinio, Christum in Vniuersitate hypostaticam, sicut fuit exemptus ab omni potestate humana, ita in actu primo vere habuisse potestatem Regiam in totum orbem, & in omnes Reges ejus, etiam quoad vitam politicam gubernandi, nihilominus Christum hac potestate nunquam vti voluisse, dicente ipsomet, Regnum meum non est de hoc mundo.

Dicendum 4. Christum non habuisse Dominium proprietatis in omnes Res creatas, quas vis habuerit in aliquas, prout definitum est a duabus Extravagantibus Joannis XXI. extra Extrav. Inter nonnullos, & extra. Quia quæritur. Probat. Quia alioquin dicendum esset, quod alij omnes homines tantum precario possiderent res suas, & per ignorantiam existimarent, rerum Dominos esse, quod sanè per abusus, &que fundamento diceretur.

Neque obstat Arefactio Ficulnæ, missio demonum in porcos: hæc enim fecit ex ipsius voluntate Dei, sicut etiam de alijs Sanctis hujusmodi simillima miracula pro salute animarum perpetrata.

CAPVT XI.

DE SERVITUTE, ET FILIATIONE.

CONTROVERSIA I.

An Christus secundum Humanitatem sit & dici possit Servus Dei.

Controversiæ huic anam dedit Epistola Adriani Papæ ad Episcopos Hispaniæ, & Synodus Francofurtiensis contra Eligandum Archiepiscopum Toletanum, & Felicem Episcopum Vrgelitanum: hi enim contendebant, Christum verè & propriè esse servum Dei: hos acerrimè reprehendunt Patres adducti Concilij, & ut hæreticos increpant, voluntque, non nisi allegoricè & per tropum ita vocari posse.

Cæterum, inter Catholicos nulla est quæstio ipsam dissensio: fatentur enim omnes contra Nestorium, Christum esse vnam Personam Deum & Hominem, verè & realiter habentem duas Naturas eadem hypostasi subsistentes. Instat igitur tota quæstio de nomine servi. Si enim significatum hujus nominis intrinsecè & effectualiter includit negationem æqualitatis in Dignitate & Throno, clarum est, Christum hoc sensu non esse servum. Si verò significatum servi plus non imponatur.